

ler ej. Jeg synes, at slige Smaabestemmelser, som ere saa ubetydelige, ikke ere værd at rejse Strid om, men jeg tror, det vilde være naturligt at foreskrive i Loven, hvor meget der skal leveres til Skolens Brug og hvor meget til Læreren, eller at give Læreren Penge saaledes, at han selv kan anskaffe det Brændsel, der er fornødent til hans eget Brug. Den gamle Bestemmelse om, at man skal levere saa og saa mange Favne Brænde og saa og saa mange Tusind Tørv, tror jeg er forældet, al den Stund der nu i de allerfleste Kakkellovne i Skolerne kun anvendes Kul eller Kokes. Derfor tror jeg, det er rigtigt nok, at man faar en Bestemmelse angaaende dette Forhold ind i Loven, men ikke saaledes, at det overlades til Ministerens For-godtbefindende, hvor meget han vil have, at Kommunerne skulle bidrage; det maa Loven helst foreskrive.

Derimod er der i Lovforslaget en anden Bestemmelse, som jeg er den højt-ærede Minister taknemmelig for. Den er Udtryk for en Imødekommen overfor et Krav, der er fremsat her tidligere og omtalt af flere ærede Medlemmer, nemlig Kravet om Anciennetet for de Lærere, der træde over i de offentlige Skoler fra privat Virksomhed. Det har stor Betydning for Lærerne selv, at de begynde deres Undervisning i en Højskole eller Landbrugsskole, i en eller anden privat Institution, der er godkendt af Staten og nyder Statens Understøttelse. Det er af Betydning for Læreren Udvikling, at han ikke alt for tidlig begynder sin Virksomhed i den offentlige Skole. Men hvad der hidtil har hindret Lærerne i at tage privat Virksomhed eller lade sig ansætte i en saadan Institution, er jo det, at de vidste, at naar de derfra gik over i den offentlige Skole, kom det dem til Skade med Hensyn til deres Anciennetet. Jeg vil derfor ogsaa bringe den højtærede Minister min Tak, fordi han har imødekommet dette Krav, der saa længe har været stillet fra dette Tings Side, og vil indføre i Loven en Bestemmelse, der sigter i den Retning. Det haaber jeg, vi alle skulle enes om.

Tilbage staar endnu en lille Bemærkning; jeg ikke kan undlade at gøre angaaende Tilskuddet til Københavns Kommune. Det var jo et Stridsspørgsmaal, da vi i 1899 vedtog Skoleloven, og jeg var den Gang mod, at man vedtog de 170,000 Kr. til Københavns Kommune, idet jeg blandt andre Grunde anførte den, at man jo ikke havde Spor af Garanti for, at de 170,000

Kr. vilde blive anvendte til Københavns Skolevæsen eller til Forbedring af Lærernes Løn. Kommunalbestyrelsen kunde anvende dem til sit Kloakvæsen eller Bro-lægningsvæsen eller til hvilket andet Væsen, den havde at bruge Penge til. Og det har jo vist sig at være rigtigt. Det har jo vist sig, at Københavns Kommunalbestyrelse i meget ringe Grad har anvendt de 170,000 Kr. til Lærerne. (*K. M. Klau- sen*: Det passer slet ikke!) Passer det slet ikke? Ja, det ærede Medlem bliver urolig. Det er ikke saa sært, da han sidder i Københavns Kommunalbestyrelse, for han føler, det ligesom rammer ham. Og siden det ærede Medlem minder mig om sin Nærværelse, vil jeg sige, at det har ogsaa i høj Grad forundret mig, at Københavns Kommunalbestyrelse, som jeg troede var et Mønster af en Kommunalbestyrelse, ikke i højere Grad end hidtil har søgt at forbedre Lærernes Kaar. Med Hensyn til Ancienneteten, betragter København sig som en lille Stat i Staten, betragter en Lærer, der kommer fra Provinsen, som en fremmed Fugl og tager slet ikke Spor af Hensyn til, hvor mange Aar han har været i det offentlige Skolevæsens Tjeneste udenfor København. Saa længe man opretholder saadanne Tilstande her, forekommer det mig, at det ærede Medlem hellere maatte sidde ganske tavs og høre paa mig end give mig Anledning til at bebrejde ham disse Ting, som vi virkelig have Grund til at bebrejde Københavns Kommune og det ærede Medlem, der som Magistratsmedlem burde være gaaet i Spidsen for de Fremskridt, der her forlængst burde være gjort.

Nu vil man ikke alene bevilge de 170,000 Kr., men Lovforslaget byder Københavns Kommune endog 350,000 Kr. uden dertil at knytte nogen som helst Forpligtelse med Hensyn til, hvorledes disse Penge skulle anvendes (*Martin Madsen Halsted*: Jo!) Ja, ikke nær i den Grad, som det burde finde Sted. (Afbrudelse af *Martin Madsen Halsted*). Ja, det ærede Medlem siger, at det forlange vi, men det ærede Medlem og jeg høre til de smaa her i Samfundet, til de smaa Grupper; vi kunne jo ikke forlange noget med tilstrækkelig Vægt. Vi kunne jo bede det ærede Medlem for Kellerup (*Jensen-Knudstrup*) og den Side af Salen have deres Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold. Det er det, jeg vil, og jeg er overbevist om, at det ærede Medlem for Kellerup, der her har ført Ordet paa